

הַלְבּוֹת תְּשֵׁעָה בְּאֶבֶן תְּקִנָּה

ביורום ומוספים

ולענין ברכת המזון והבדלה על חומר מותנה, ומהו חומר מותנה, ראה ש"ו"ע ליל (ס"י קפב ס"ב) ומשןיב שם (ס"ק ט) ובמה שכחנו שם, וכו' רצוי ציב ובמה שכחנו שם (ס"ק ט-ו).

(8) אכן, עד גיל שנתייב שלוש. דעת הגראי"ש ואונור (קרא עלי מועד שם ס"ק ייא) שאין אישור כל באכילתبشر. דעת הגראי"ש אלישיב (חלבות ומנתן בין המזומים עמי עג, וקובץ מקבשי תורה והלוי עמוד ג ואשרו האיש חינ פסיט אותן בח) שבמונינו אפשר להקל לתת לקטן עד גיל תשע בשער עוף או תשע של תלשיל בשער, בין דברים אלו אכורים ורק מחתם חומרא בעלמא (ראה משניב בעיל ס"ק ט) ומה שכתבנו שם, ולא החמיו זו את על ילדיים שלא הגיעו בכלל אבלות.

[משניב ס"ק עא]
ברוך קלא ב"ס⁸⁸.

(88) ואף אם כבר לך כס ובירך עליו ברכת המזון, כתוב הפטיג (א"א ס"ק לב) שאם אין שם תינוק, אפשר שינוי ולא ישתח.

[משניב ס"ק עט]

לא ימחר או יאתר בשכיל זה⁸⁹ וכן, אכן אם נזדקן בראוי⁹⁰, אמתן לא יכול אף איזון שלא למדוע עפָקָן⁹¹.

(89) מקורו דמיון מדברי האיד (ס"ק כו) [ראה שעה"צ (ס"ק עט)], וביאור בשותית מנתת יצחק (חיב סי' צג ס"ק כו) שכחנותו למי שנמאחר או מקרים את הסיום לימיים אלו כדי רצונו לאכול בשעה, שבאות זה ונראה שאין לו שמחה בטיזום המסתכת אלא באכילת הבשר ואין זו שערת מנתת, שהרי עיקר המשמעזה השמחה שבזום המסתכת. אך על מי שטיזום מסכת ומושיר מעט לעשות את הסיום,DOI שוו שעד שעת הקושור יומן שיתר נוח ורואו לו לעשות את הסיום,DOI שוו שעת מצתה וכמו שבת בתשובות מהר"ם מינץ הובא בש"ך י"ד סי' רמו ס"ק ז, ששבאים לדוף המסתכת ישיר מגע בזום עד שעת הקושור יומן הרואו לתיקן בו סעודת. וכן בתב דערץ השלחן (ס"כ"ח) שני שמייה הסיום מסכת דוקא לימיים אלו כדי לאכול בשעה, דבר מכוער הוא אך הוטיק, שללמוד לבחילה מסכת כדי לעשות סיום ביוםים אלה אפשר שכדי, כוון שלן ידי זה ירבה בעסק התורה, והגריח קנייבסקי (קרא עלי מועד פ"ה העורות הגראי"ח קנייבסקי אותו כ) סייף ששמע מאביו הגראי"י קנייבסקי שבזמן מלחת המתuls הריאונה לא היה מה לאכול בישיבה רק בשעה ועשן הבוחרים בכל שעודה סיום, וכל הישיבה אבלה בשעה, וראה בספר נתני גבריאל (בן המנזרים חי"א פמ"א ס"ז) שהביא מגה גדרלי החסידות לעורך ימיים אלו סיומים ואוכלים בשער ווין, והביא שם עמי המנהיגים. ואם סיים את המסתכת יום קורם ובאו לשעות את הסעודרה למלחת דעת הנרין קרליץ (חו"ט שני שבת ח"א עמי טז) שאין זו שערת מצחה ונחכאי שם שדעתי החותה יאר שף בששתערה נעשה למחרת הסיום נחשבת שערת מצתה, ואפשר שגם בתוך שבע מהחנן שיטים].

(90) ולענין מה נקרא סיום מסכת, האם גם כשלמוד ללא פירוש רשי, וכשלמוד ללא הבנת הסוגיות, וכן כשלמוד והשミニ קטעים מסינויים או שקרה מקרים מסוימים בהרהור ללא הרצאת המילוט בפי, וכשלמוד מסכת שיש בה השמות הגנוזה, והלמוד מסכת שלא לפי חorder, ראה מה שכחנו לעיל (ס"י תע ס"ק י).

וכן על איזה ספר אפשר לעשות סיום, האם רק על מסכת מהתלמוד, או אף על מסכת משנהות, וכן האם סיום ספר מהנץ' הנשב סיום, ועוד פרטם בណון זה ראה שם. וכן לענין שיעור האכילה הנוצרן כדי שייחשב סעודת סיום וועה, ראה שם.

המשן במילאים עוד 11

[משניב ס"ק עז]
שהגיעו לחזקה⁹², ותשטה רב הכסוט⁹³. וכך אם לא הגיע עזין להתאבל על זרשות⁹⁴ וכו', אף שאינו יודע להתאבל אedor בקש"ר גז�⁹⁵).

(84) וכן חינוך לענין זה, כתוב לעיל (ס"י רוסט ס"ק א) לענין חינוך שלא לאבל לפני קדוש שהוא כבר שית הכר שבע כל אחד לפיו חורפהה [ומשמעו שם שהוא גם גיל החינוך לענין ברכות הנהנין]. ורעת הגראי"י קנייבסקי (ארחות רבנו חי"ב עמי קלוז) שיש לתת לתינוק שטם מבין שמיוחה אחר מוציאו ברכבה [ומובא שם] שפעם נון לתינוק בגיל שש לשעות את כוס ההבדלה. וראה עוד מה שכחנו בענין גיל חינוך בשאר מצוות בס"י רוסט שם, בס"י שmag ס"ק ג ובסי' תכו ס"ק א.

ואם יש להקפיד שישתה את בוט ההבדלה דוקא קטן שיווצא בהבדלה זו והעד הגראי"ח קנייבסקי (קרא עלי מועד פ"ה ס"ק ה) שהחוויא היה רגיל כל השנה שלא לשעות את בוט ההבדלה [מחמת שהיה חוללה סופן], והוא מקפיד לתת לשעות את הין דוקא גלי שיצא ממנו בברכת ההבדלה, והויה, שמקפיד של למלוד שהחוויא סבר שצריך שישתה הבוט דוקא מי שיווצא ידי חובה בהבדלה וזה או שהחוויא דסתפק בזה ועל כל פנים למעשה החמיר. מיארך, בשותית הר צבי (אויח' חי"א סי' קבר אות ב) כתוב שאפיל אט השומען כבר יצא ידי חובה הבדלה, כל שיוציא בברכת בורא פורי האגן מועללה שתיתינו. רק שהוסף שאפשר לשבתה הילאה יש להזמין לשוטית הין מי שלא יצא עדיין ידי חובה הבדלה, וכך גראה כמניס שלא תהיה שמיית ברכת ההבדלה הפטק, וגם גראה כמניס עצמו לנצח שלא יוכל על ברכת ההבדלה משום הפק בין ברכת הגפן לשוטה. ולענין מה שכחנו לעיל (ס"י רוסט ס"ק א), ציריך לצעת גם די קידוש, ראה מה שכחנו לעיל (ס"י רוסט ס"ק א). (85) אמנם, לעיל (ס"י רעה ס"ק ס-ט) כתוב, שאף גול שוטה מכות של קידוש אוינו ציריך לשעות רוב בוט אלא מוספק שוטה במלא לגומו. זהה רוב רבייעת. ובביה"ל (שם סי' ג"ה והוא רבבו) בתב שלענן קון שעשה קידוש מדין חינוך, מוספק שישחה במלא לגבינו של שהוא פחوت מזור רביעית).

והאם יש למבידיל לטעם משואה קודם שתוית הקטן, במשןיב לא הוכיר ואtot, וכן דעת הגראי"ש אלישיב (אשר רבנו חי"ב עמי קלוז) שאון לטעם כלל. אכן מנגג החוויא (ארחות רבנו חי"ב עמי קלוז) שאחר שהבריל היה טועם מעט ורק אחר כן ניתן לתשעות [אך לא חיפש קטן במיוחד לשם קר, וכשלא היה קטן נתן לנידול לשעות וגם או טעם קודם, והחוויא עצמו לא שטה כל השנה מחמת שהוא לבריאותן].

(86) ולענין גיל החינוך להתאבל על ירושלים, כתוב בשעה"צ להלן (ס"ק צא) על ייל פחota משוחה עדיין לא בגין חינוך לכך לא ביאר שם ממשי כהן, ועדת הגראי"י קנייבסקי (ארחות רבינו חי"ב עמי קלוז) לא ביאר שם ממשי כהן, שורה עדיין אין יודעים להתאבל על וביאר הגראי"ח קנייבסקי (קרא עלי מועד פ"ה ס"ק ז) שטעמו כוון שבdomini גם בגיל שלוש שורה עדיין אין יודעים להתאבל על ירושלים. דעת הנרין קרליץ (קרא עלי מועד שם), שילד שעדיין שולש עשרה, גמי עם חוץ מן הסתום יורע להתאבל על ירושלים. וראה מה שכחנו לעיל (ס"י תכו ס"ק ה).

וכשועשה הבדלה ואין לאיל שבער יודע להתאבל על ירושלים, דעת הגראי"ש אלישיב (אשר האיש שם) שמעם עדיין שהילד ישתחה שהובתו להתאבל על ירושלים היא רק מדין חינוך ולא הגודל שמעזה להתאבל מעיקר הדין אך כשייך רק בת קינה עדיף שהגדול שתוחה.

מילואים הלבות תשעה באב סימן תקנא המשך מעמוד 52

וזוללה שעריך לאוכל בשור אלא שדי לו בכשר עף, כתוב בשורת או ר' לעצין (ח"ג פ"ו) תשובה ח שלפי דברי המגיא שעין אכילת בשור עף קל יותר, יש להתריר לו חזקה בשור עף.

[משניב ס"ק טו]
ופסcole לגביה מוקבוח^{๑๒}.

(83) אמננו, כתוב לךון (ס"י תקב ס"ק ז) שהעטם לדקל ביחס שלא שורה שלושה ימים הוא משוב שאינו השוב ואין בו משום טומאה.

[משניב ס"ק סז]
נקר לו לאכל בל שדר-יעוף^{๑๓}.

(84) והעטם שאפשר להקל יותר בכשר עף, כתוב המגיא (ס"ק כח, הובא בשעה לכך ס"ק טט במקור דברי המשניב בכאן) בין שלא היו מקרים ממשנו קרבן, ובם אין טומאה אלא בכשר בהמה. ובמשניב לךון (ס"י תקב ס"ק זז) הרבה שהוא גם העטם שהיה זהה אמרנו ג' לקבל בכשר מלוד שלשה ימים, שלענן קרבנות איטה נקרה בשיד לאלא תוך שלשה ימים, שהיא אף השלמים לא היה נאכלים יותר מאשר ימים וללא אהת.

הלבות תשעה באב סימן תקנא המשך מעמוד כד

[משניב ס"ק עז]
וניש שפוגעךן אללו שנוי בזבוח^{๑๔}.
(92) ובשותר לבושך מודרכי (אהען ס"י מו ד"ה ומ"ש) כתוב בשם הגראי, שבזרמייה היה בתום אחורי התיבות וכתחמי צעוזות אירוסין, ומאמת המופיטים נפתחת ראיי התיבות וכתחמי צעוזות אירוסין, ובאמת ציריך להיות 'לכפרים אחרים', כלומר שוגם סתום על ספרם ואחריהם נחשב סיטים לנין סעודת מצוה [ראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק עג ובסי תע ס"ק יז)].

[משניב ס"ק עז]
ומי שולחן לו לביתו אסור לו לאכל^{๑๕}.
(93) אך מי שהתחילה בסעודה ואחר כך לכך מאכלך לסתמו, היה דעתו בשעת ניילת ידים למorder את טענותם בביצה, דעת הגראי קיבטקי בריית אפרים עמי שפוגע עמי שפוגע שהכל נחשב לטענתה מעטה. ומזה ומכך שולחים להם למתם מסענות הרירות, כתוב בשורת דבר מלפיאל (ח"ג ס"ר כז) שמותרים לאכל בשור ווין, כיון שאצלם יומם זה הוא יום טוב, וכן שבתב הפגיא (ס"י תקסה ס"י), הדיאו המשכיב שם ס"ק יז) לנבריא שארע בחעיה בה"ב או בעשייה, לנווגים להעתנטות בברים אל, שבעל הברית מותרם לאכל ולשלות אף קודם הכרית מושם שום טוב שלחם הוא [ומטעם זה וככלים אף לאכול בשור יין משליהם קודם הברית, ומולטבר שכן הדין גם באבי דבון ואמת].

(94) ואף אם המיטים עצמו אין מכב עמהם לטעורה, דעת הגראי או יעריך [הליך שלמה פסח פ"ח דבר הלכה זאת א] לעין תענית בכורות, שמי מוחר לשאר המשחחות בסיטים לאכל אך יש להקל בין תענית בכורת לאיסור בשור יין בהשתעת הימיטם].
ומי שהגיע לאחר סיום הלימוד ולא שמע את הסיום, דעת הגראי פינישtiny (מובא בשמעתה דמשה עמי תכ"ה) שmonthor באכילת בשעה כין שהטעורה היא סעדת מצחה, וכל אחד רשאי לאכל בשעתה מהה בשיר יין, וכן הורה הגראי קיבטקי [השבות והנתנות ח'ב ס"י ר"ג] דעת הגראי קרלין (חוט שני פסח פ"א ס"ק ז) לעין תענית בכורות, שיש להקל לאכל אף למ"ל שלא שמע את הסיום אך יש להקל בין תענית בכורת לאיסור בשור יין (שנה א פר' צו אותן כה שעריך לשמע את הסיטים להבהיר את הנאמר שם, וכן דעת הגראי או יעריך [הליך שלמה שם ס"א] שmonthor שמעת הסיטים מתורה את התנania ואוי שעוזו שותק לשמעות הדמיטים בגין שלמד אותו את הטעורה ובזרם, וכן דעת הגראי אלישיב [סדר פסח כהילתו פ"ד העי 14] וכעין זה כתוב בשורת מנהת יצחק (ח"ט ס"י מו), אך סיטים שהם מטיע לערכות הסעודה והוא שוכל להשתתק בה, וכמוש שכתב בבחילן כאן מוי שלא למד את המסתכת אך יש להקל בין תענית בכורות לאיסור בשור יין בהשתעת הימיטם].

הלבות תשעה באב סימן תקנא המשך מעמוד 54

משפטת המלוכלים, דעת הגראי אלישיב (נטע גבריאל פלי"ו ס"ק ז) שאין צריך להדר אחר חומרות כללה, יוזיר מה שאסורה לך תורה, והרי חכמי התירו ביבוס הבדים שמפלפים בהם החיקוקות. ומטפורות אף, כתוב בשווי שולם חיים (ס"י רט) שאם שכיה שמתלבלים הרבה מותר לנכבים בגדי קטנים.

קיבטקי אותן יי' שיש להחמיר אפילו בקטן בן שנה כהן שאפשר להלכשו את הבד המלוכל. ומיש יכול לknut בשתעת הימיטים בגדיו, דעת הגראי קיבטקי (אמת לעיקב עמי רכ"ט שעירע שיעשה כה, כיון שאיסור הביבס פין שהחומר בגמי, חמוץ יותר מאיסור הקניה). אך לעניין קנית חיתולם טיפס כדו להימנע

החלבות תשעה אב סימן תקנא

בז באר נגולה

באור הלהבה

* וסימן מפקת. אין מה שקדםנו קמ"ש ברוחה ופרקן לאבל אף אומן שלא למד עפננו. והוא מפניא אברכים ואלטינ' נכת. עזון פשרור של דברי יעקב אמרין שדעתנו והגנו הצעירין בידיו הולודים קמפוסם. גם הנאים הצעירים ציללים יקנוניים. כל אלו כפרים אפליגו יקר' השוגה גוא אסאר זמיה. ומכל קום פשט דאם אונן סקסאים קסיעין בלשנות הפעוצה בזדיין פטר. והוא בכלל מה שאמר הצלרא: פירוי לי דבי' הו נסמי רבען מסכת בעבדא טמא טבא לרבען, וכמו שכתב המאנדרובוס:

לענין יש למחair לשוחות. דלא גרע מינן שבחוך הפעודה דהאריך
ויש לא ימחר או יאתר בלבב בלביל וה^ט, וכן אם לא היה עושה
קאו^ט, (ט) נפטרין נלאכל אף אונן שלא למדו עטקה^ט, אם כי
ז. אף דרבבך לעיל בענין בדאסור לעשות בעודה ארכזין,
עמוקה פל-הנ. וניש שמוקדין אלו שמי מבות^ט [מ"א]: (עה) כל
לענינה זו, כן מופת קורבה או מחתמת שהוא אוחבבו.
מפר. וכתבת מה-אך. דאיתש הבעל-סערה מחתמת אף בסיסים
שליא להוספין. קנו כי שליא בא מחתמת קורבה או א' אקבת

שער הצעיר

(ט) מינדרברם ואלית רבח: (טט) ט"ז מאמיהיל: (טט) פק' אדרתם ומש' :

טראומות | יום השנה לנטירוה

éel (France) : 01.80.91.62.91
(Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

